

רע"פ 3092/15 - עפר שרון נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 3092/15

לפני:

כבוד השופט א' שהם

המבקש:

עפר שרון

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע, מיום 29.3.2015, בעפ"ת 20177-12-14, שניתן על-ידי כב' השופטת ט' חיימוביץ

המבקש:

בעצמו

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופטת ט' חיימוביץ), בעפ"ת 20177-12-14, מיום 29.3.2015, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על פסק דינו של בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע (כב' השופטת א' גרבי) (להלן: בית המשפט לתעבורה), בתתע"א 10709-08-13, מיום 20.7.2014.

רקע והליכים קודמים

עמוד 1

2. המבקש הורשע, לאחר משפט ראיות, בעבירה לפי תקנה 54(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: *תקנות התעבורה*), על יסוד הקביעה, לפיה הוא נהג במהירות של 161 קמ"ש, בכביש בו מותרת נסיעה במהירות שאינה עולה על 90 קמ"ש. בית המשפט לתעבורה דחה את גרסתו של המבקש, בקובעו, כי טענותיו "נטענו למרבה הצער בעלמא וללא כל תימוכין, ולמעשה מבוססות על השערות וסברות". כך, נשללה טענת המבקש, כי הוא נהג במהירות של כ-90 קמ"ש בלבד; וכן נדחתה הטענה, לפיה שוטרי התנועה שעצרו את המבקש, לא ציינו בפניו את מהירות נסיעתו. מנגד, קבע בית המשפט לתעבורה כי "עלה בידי [המשיבה] להוכיח את כלל רכיבי העבירה המיוחסת [למבקש]", וכי "עדותיו של עד [המשיבה] היתה בעיני רצופה ומהימנה".

3. לאחר שמיעת הטיעונים לעונש, גזר בית המשפט לתעבורה על המבקש את העונשים הבאים: קנס בסך 1,000 ₪ או 5 ימי מאסר תמורתו; פסילת רשיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים, בניכוי 13 ימי פסילה מינהלית שהמבקש ריצה; ופסילת רשיון נהיגה על תנאי לתקופה של 4 חודשים, למשך 3 שנים. נקבע, כי מתחם הענישה לעבירה שבה הורשע המבקש, נע בין 6 חודשי פסילת רשיון נהיגה, לבין 12 חודשי פסילה. בהתייחס לעברו התעבורתי של המבקש, ציין בית המשפט לתעבורה, כי הוא כולל אמנם 27 הרשעות קודמות, אולם הרשעות אלו אינן נוגעות לאופן נהיגתו של המבקש; ומכל מקום, מדובר "בעבר תעבורתי שאינו מכביד וגם ביחס לעבירות המהירות לא ניתן לומר כי מדובר בנהג רצידיביסטי". עוד נקבע, כי אין לזקוף לחובתו של המבקש את כפירתו באשמה ואת בחירתו לנהל הליך הוכחות.

4. המבקש לא השלים עם תוצאה זו, וערער לבית המשפט המחוזי בבאר שבע. בערעורו טען המבקש, כי השוטר שבדק את מהירות נסיעתו באמצעות מכשיר הדבורה, טעה בזיהוי הרכב; וכי השוטר עצמו נהג במהירות של 119 קמ"ש, דבר שיש בו כדי לערער את מהימנותו. נטען בנוסף, כי שגה בית המשפט לתעבורה, משלא פסל את הדו"ח שנרשם למבקש, מלשמש כראיה, לאחר שהתברר, כי לא נרשמו בדו"ח מלוא דבריו של המבקש. בכך, נטען, נשללה מן המבקש "זכות מהותית", לפיה יהא תיעוד מלא לדבריו. לבסוף, נטען, כי טרם שניתן פסק דין של בית המשפט לתעבורה, פנה אל המבקש התובע המשטרתי ו"סחט אותו באיומים", כדי שיוזה במיוחד לו בכתב האישום, שאם לא כן יציג התובע, במסגרת הטיעונים לעונש, את עברו הפלילי של המבקש. בפתח פסק דין, קבע בית המשפט המחוזי, כי "למרות [שהמבקש] מנסה לשוות לקביעות [בית המשפט לתעבורה] נופך שונה, בסופו של יום, מדובר בקביעות עובדה המבוססות על התרשמות ממהימנות העדים". בהתייחס לטענותיו השונות של המבקש, קבע בית המשפט לתעבורה, בין היתר, כי לא נשללה מן המבקש זכותו להוסיף דברים שירשמו בדו"ח; וכי גם אם השוטר שעצר את המבקש, עבר עבירת תנועה בעצמו, "אין בעניין זה כשלעצמו כדי לפגוע במהימנות השוטר". בהתייחס לטענת המבקש, כי הוא נסחט על-ידי התובע המשטרתי, קבע בית המשפט המחוזי כי אין זה מתפקידו של בית המשפט לדון בטענה מעין זו, וכי עליה להתברר במסגרת המחלקה לחקירות שוטרים (מח"ש) במנותק מהליך זה.

הבקשה לרשות ערעור

5. הבקשה לרשות ערעור שהגיש המבקש, נסובה על טענותיו של המבקש בבית המשפט המחוזי, ובכלל זאת, נטען כי נפגעו זכויותיו הדיוניות של המבקש "פגיעה אנושה", בכך שלא נכתבו כל דבריו בחלק ה' של דו"ח התנועה שנרשם לו. המבקש הלין בנוסף, כי, בעת עיכובו לא הוצגה לו מהירות נסיעתו, כנדרש על-פי החוק. עוד טען המבקש, כי יש לפסול את דו"ח התנועה שנרשם על-ידי השוטר, שעה ש"בעת רישום הדו"ח [השוטר] עבר את עבירת התנועה בגינה רשם לאזרח את דו"ח התנועה". לבסוף, חזר המבקש על טענתו, לפיה הוא נסחט על-ידי התובע המשטרתי, באופן המחייב את התערבותו של בית משפט זה.

6. בד בבד עם הבקשה לרשות ערעור, הגיש המבקש בקשה לעיכוב ביצוע עונש הפסילה שהושת על-ידי בית המשפט לתעבורה, אליה אדרש בהמשך.

דיון והכרעה

7. בשיטת משפטנו השתרשה ההלכה, לפיה בקשת רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תתקבל במשורה, ובמקרים חריגים, בהם מתעוררת שאלה משפטית כבדת משקל, או סוגייה ציבורית רחבת היקף, בעלת השלכות החורגות מעניינם הקונקרטי של הצדדים לבקשה, או כאשר קיים חשש מפני עיוות דין או אי-צדק חמור שנגרם למבקש (רע"פ 5166/14 קרופצקי נ' מדינת ישראל (5.5.2015); רע"פ 3062/15 עמרני נ' מדינת ישראל (5.5.2015); רע"פ 2945/15 אבו חנין נ' מדינת ישראל (3.3.2015)). חרף טענותיו של המבקש, לא מצאתי כי בקשה זו נמנית על אותם מקרים חריגים המצדיקים מתן רשות ערעור, ובטעם זה, כשלעצמו, יש די כדי לדחות את הבקשה שלפניי.

יתרה מכך, הבקשה, רובה ככולה, נסובה על טענותיו של המבקש בנוגע לממצאים עובדתיים שנקבעו בבית המשפט לתעבורה. כפי שצינתי, לא אחת:

"כלל ידוע הוא, כי ערכאת הערעור לא תתערב בממצאי עובדה ומהימנות, אשר נקבעו בידי הערכאה המבררת, אלא במקרים חריגים ומצומצמים" (רע"פ 1587/13 פלוני נ' מדינת ישראל (6.3.2013); ראו גם: רע"פ 2730/15 מימון נ' מדינת ישראל (29.4.2015); רע"פ 2326/15 בנימין נ' מדינת ישראל (14.4.2015); רע"פ 2039/15 גריב נ' מדינת ישראל (2.4.2015)).

כלל זה נכון כפליים, משעסקין בהליך שנדון ב"גלגול שלישי".

לאחר שבחנתי את החומר שלפניי, הגעתי לכלל מסקנה, כי מקרה זה אינו מצדיק התערבות בממצאי העובדה שנקבעו בבית המשפט לתעבורה. שתי הערכאות הקודמות בחנו לגופן את כלל השגותיו אלו של המבקש, ובכלל זה בנושא קביעת הממצאים העובדתיים, ודחו אותן לגופן בפסקי דין מנומקים ומפורטים.

8. נוכח האמור, דין הבקשה לרשות ערעור להידחות.

לפיכך, מתייתר הצורך לדון בבקשה לעיכוב ביצוע גזר דינו של בית המשפט לתעבורה. המבקש יפקיד את רשיון הנהיגה שלו, עד ליום 14.5.2015, במזכירות בית המשפט לתעבורה, כקביעת בית המשפט המחוזי.

ניתנה היום, ט"ז באייר התשע"ה (5.5.2015).

